

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 3/2010-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. P. a N. P., obaja bytom D., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 598/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. a N. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2009 doručená sťažnosť M. P. (ďalej len „sťažovateľ“) a N. P. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), obaja bytom D., ktorou namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 598/2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sú účastníkmi exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 48 Er 598/2008 v procesnom postavení povinných. Konanie začalo v marci 2008. Súdny exekútor začal vykonávať exekúciu na základe poverenia udeleného okresným súdom na jej vykonanie 15. apríla 2008. V priebehu konania sťažovatelia podávali (spoločne aj samostatne) opakované návrhy na zastavenie exekúcie, namietali miestnu príslušnosť okresného súdu konať vo veci, upozorňovali na „nezákonnosť“ vydania poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, podávali opravné prostriedky proti rozhodnutiam okresného súdu vydaným v rámci konania a pod., avšak podľa tvrdenia sťažovateľov pri rozhodovaní o týchto návrhoch bol okresný súd „nečinný, z čoho došlo k(...) neopodstatneným prietahom v konaní“. O „zabezpečenie plynulého priebehu konania“ sa sťažovatelia usilovali opakovanými sťažnosťami adresovanými okrem iných aj predsedovi okresného súdu. V odpovedi z 9. septembra 2009 predseda okresného súdu „sťažnosť kvalifikoval ako čiastočne opodstatnenú a uviedol, že vec bude osobitne sledovať(...) nečinnosť súdu ospravedlnil neprítomnosťou zákonného sudcu“. Podľa názoru sťažovateľov napriek tomu v označenom exekučnom konaní okresný súd koná „neefektívne so zbytočnými a nedovolenými prietahmi, čím sa predlžuje stav ich právnej neistoty a oddaľuje sa právoplatné skončenie protizákonného konania“, a teda stále dochádza k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote a práva na ochranu majetku.

Sťažovatelia ďalej uviedli: *«máme za to, že nezákonným postupom, nezákonnými rozhodnutiami a prietahmi zo strany Okresného súdu Košice II (...) v exekučnom konaní (...) dochádzalo a dochádza zo strany súdu k porušovaniu našich ústavných práv, našich práv a právom chránených záujmov(...), ale taktiež k porušovaniu našich základných ľudských práv a slobôd(...)*

Súd vo veci podaného odvolania povinným I. - sťažovateľom od 5. septembra 2008, t. j. takmer 13 mesiacov nekoná a nie je ani predpoklad, že konať bude.

Sťažovateľke N. P. súd doručil Uznesenie zo dňa 1. 07. 2008 až dňa 25. 8. 2009, čiže po uplynutí 421 deň z času jeho vydania, pričom uznesenie zo dňa 21. 7. 2008 nebolo sťažovateľke doručené až dodnes. (...)

(...) sťažovatelia(...) vo veci spoločne, alebo aj každý samostatne od mája 2008 podali 44! návrhov na zastavenie exekúcie, na zrušenie poverenia a dožiadani, vždy riadne odôvodnených a doložených listinnými dôkazmi avšak súd vo veci podaných návrhov na zastavenie exekúcie nesplnil ani jediný úkon, pričom doposiaľ nikdy nedal účastníkom na tieto dožiadania žiadnu odpoveď, vo veci nekonal a nekoná. (...)

(...) súd nielenže vo veci nekoná, ale taktiež vedome spôsobuje prieťahy v konaní, účelovo vytvára množstvo nadbytočných úkonov a iných obštrukcií, len aby nemusel poskytnúť spis Orgánom prokuratúry a Úradu boja proti korupcii, čím súd nepochybne bránil a bráni spravodlivosti.

Za dobu od mája 2008 súd umelo naťahoval konanie úplne zbytočným vykonávaním úkonov, privádzajúcich nielen k neopodstatneným prieťahom, ale aj k neefektívnosti súdneho konania, takých ako:

A) zisťovanie od júla 2008 - po január 2009 pobytu sťažovateľov(...), aj keď súd(...) mal priamo od povinných relevantné dôkazy o ich statuse t. j. potvrdenia o trvalom pobyte, a listinu o udelení štátneho občianstva povinnej 2. (...)

Pričom akcia po „zistení“ pobytu sťažovateľov vyššou súdnou úradníčkou(...) bola zopakovaná aj po relevantných odpovediach príslušných organov o ich pobyte. (...)

Tak dňa 04. 07. 2008 vyššia súdna úradníčka(...) žiada Register obyvateľstva a mestskú evidenciu obyvateľov o zistenie pobytu N. P.(...)

Dňa 09. 07. 2008 Okresné Riaditeľstvo Policajného Zboru podáva do súdu oznámenie o zistení cez Register obyvateľstva oznámenie o zistení N. P. a na M. P., a to na adrese D.(...)

Napriek tejto skutočnosti súdna úradníčka(...) dňa 14. 08. 2008 rozosiela v 10 rôznych inštitúcií opakované žiadosti o zistenie pobytu N. P. a M. P., pričom takúto žiadosť ona opakovane zasiela aj do Registra obyvateľstva, a tiež do mestskej evidencie obyvateľov, od ktorých už odpovede mala, ale tiež pre istotu aj do väzenia!!! (...)

Na všetky tieto dožiadania súd v priebehu augusta - septembra 2008- 10 krát dostal opakovane odpoveď s tými istými údajmi(...)

Pri tom súd preukázateľne ignoroval podania sťažovateľov, v ktorom oni nielenže opakovane uvádzajú adresu svojho trvalého pobytu na K. v D., ale aj žiadajú aby súd ich na tej to adrese kontaktoval. (...)

Pričom súd za času „dožiadaní“ o pobyte sťažovateľov, preukázateľne s nimi komunikuje(...) a posielal im dožiadania po miestu ich trvalého pobytu, do D. (...)

Aj napriek týmto skutočnostiam súdu sa vidí, že dožiadaní bolo málo a dňa 23. 10. 2008, súd opakovane zasiela dožiadanie o zistení pobytu N. P. do Registra obyvateľstva, na ktoré dňa 7. 01. 2009 dostáva opakujúcu sa odpoveď o jej pobyte. (...)

B) Súd napriek vedomostiam zo str. 7 súdneho spisu z notárskeho osvedčenia podpisu „oprávneného“ M. k Zmluve o postúpení pohľadávky, doloženého súdu dňa 18. 03. 2008 najprv nesprávne označil „oprávneného“ iným trvalým pobytom v poverení pre exekútora, a nasledovne tento protiprávny postup použil na ďalšie umele priefahy v konaní, vykonávaním úplne zbytočných úkonov o zisťovaní pobytu „oprávneného“ a dňa 15. 7. 2008 požiadal mestskú evidenciu obyvateľov o zistenie pobytu R. M. Pričom akcia po „zistení“ pobytu oprávneného súdom sa zopakuje aj po relevantných odpovediach príslušných organov o jeho pobyte, čo svedčí o zjavnom ciele súdu vo veci nekonať. (...)

Dňa 28. 07. 2008 Okresné Riaditeľstvo Pol. Zboru zasiela(...) súdu správu z Registra obyvateľstva o pobyte M. na P. v K. (...)

Sťažovatelia poskytujú súčinnosť súdu dňa 5. 08. 2008 podali oznámenie, v ktorom poukázali, že vedomosti o správnej adrese „oprávneného“ sú súčasťou spisu(...)

Ale bez ohľadu na Správu z OR PZ zo dňa 28. 07. 2008 o pobyte M., a bez ohľadu na podanie sťažovateľov poskytujúcich súčinnosť súdu pripomienkou o vedomostiach zo spisu o správnom pobyte „oprávneného“, súd dňa 23. 10. 2008 sa opakovane dožaduje o pobyte M. od Reg. O. (...)

C) Pri priebežnom nahliadnutí sťažovateľmi do súdneho spisu č. k. 48 Er/598/2008, dňa 1. 07. 2009, úplným ponížením a prekvapením pre nich bola skutočnosť, že v spise preukázateľne chýbali 13(...) ich riadne podaných z januára 2009 po jún 2009 podaní, vrátane príloh k nim predložených, ktoré sú zásadného významu pre rozhodovanie vo

veci(...) Dňa 8. 07. 2009 po podaní sťažnosti na meno sudcu a na meno predsedu súdu bolo zistene, že v spise chýbalo okolo 200 strán! (...)

D) Po sťažnosti na postup súdu podanej sťažovateľmi do MS SR, ktorú ministerstvo odstúpilo predsedovi OS KE II, a ktorú predseda OS doložil do súdneho spisu č. k. 48 Er. 598/2008, súd odreagoval jedine tým, že predčasne a bezdôvodne dňa 31. 7. 2009 spis predložil Krajskému súdu v Košiciach na rozhodovanie o odvolaní povinného I – M. P. voči Uzneseniu zo dňa 21. 7. 2008, ktorým súd odmietol jeho námietku miestnej nespríslušnosti, a to bez ohľadu na to, že predmetné Uznesenie zo dňa 21. 07. 2008 sťažovateľke N. P. nebolo doručené ani do dnešného dňa! (...)

Aj tento postup súdu svedčí o porušovaní práv sťažovateľov, o umelých a nič neopodstatnených prieťahoch v konaní a evidentnej snahe súdu vo veci nekonať.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti, sťažovateľ a konštatujú, že Okresný súd v ich veci koná neefektívne so zbytočnými a nedovolenými prieťahmi, čím sa predlžuje stav ich právnej neistoty a oddaľuje sa právoplatné skončenie protizákonného exekučného konania, pričom po uznaní predsedom OS KE II prieťahov v konaní v odpovedi zo dňa 9. 9. 2009, vo veci sťažovateľov nič sa nezmenilo, stav ich právnej neistoty pretrváva pričom sťažovatelia sú po dobu viac ako 2 rokov bezdôvodne zbavení práva na pokojné používanie majetku. (...)

Sťažovatelia nad rámec namietaného súdneho konania pod č. k. 48 Er. 598/2008, uviedli v skutkovom stave o celkovom priebehu konania, ktorý sa začal ešte v roku 2007 pod č. k. 48 Er.2258/007 na tom istom Okresnom súde a v tom istom zastúpení, aby Ústavný súd mohol posúdiť dĺžku konania vo vzťahu k námietkam sťažovateľov na zbytočné prieťahy podľa skutkovej a právnej zložitosti veci, správania sa účastníkov konania a v neposlednom rade i podľa samotného konania (postupu) súdu. (...)

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er. 598/2008, porušené bolo.

2. Základné právo na pokojné používanie majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er. 598/2008, porušené bolo.

3. Okresnému súdu Košice II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er. 598/2008 konal bez zbytočných prietáhov.

4. M. P. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 tisíc eur, ktoré je mu Okresný súd Košice II povinný zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa vyhlásenia tohto rozhodnutia.

5. N. P. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 tisíc eur, ktoré je jej Okresný súd Košice II povinný zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa vyhlásenia tohto rozhodnutia.“

Podaním doručeným ústavnému súdu 23. októbra 2009 označeným ako „*Dodatok k sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky*“ sťažovatelia predložili výsledok vybavenia ich podnetu verejným ochrancom práv, v rámci ktorého bolo „*preukázané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prerokovanie veci b primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

V prvom rade je potrebné poznamenať, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľov. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv (čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu) a v súvislosti s tým konaním (postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 598/2008), ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovatelia domáhajú v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv a v iných konaniach, ktoré sťažovatelia uvádzajú v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť ich argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

Predmetom sťažnosti je teda sťažovateľmi namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 48 Er 598/2008.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide

o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty účastníka konania (napr. I. ÚS 41/02).

Ústavný súd zo zapožičaného na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu sp. zn. 48 Er 598/2008 zistil, že oprávnený z exekúcie Ing. R. M. (ďalej len „oprávnený“) podal 14. marca 2008 návrh na vykonanie exekúcie proti sťažovateľom. Žiadosť o udelenie poverenia podal súdny exekútor JUDr. M. Z. (ďalej len „súdny exekútor“) okresnému súdu 18. marca 2008. Poverenie súdnemu exekútorovi udelil okresný súd 15. apríla 2008. Sťažovatelia 15. mája 2008 podali návrh na „*okamžité zastavenie exekúcie*“, o ktorom okresný súd rozhodol tak, že ho uznesením z 1. júla 2008 zamietol. Následne okresný súd zisťoval adresu pobytu sťažovateľky, ktorej sa nepodarilo doručiť uznesenie z 1. júla 2008. Dňa 15. júla 2008 okresný súd zisťoval adresu trvalého pobytu oprávneného, ktorému sa tiež nepodarilo doručiť uznesenie okresného súdu na prvýkrát. Sťažovatelia 17. júla 2008 namietali miestnu príslušnosť okresného súdu a podľa ich názoru príslušným vo veci konať je Okresný súd Košice-okolie. O námietke rozhodol okresný súd 21. júla 2008 uznesením tak, že ju zamietol. V júli a auguste 2008 okresný súd zisťoval adresy pobytu sťažovateľov, ako aj oprávneného, a to z dôvodu, že sa nepodarilo doručiť im zásielky adresované aj na adresy nimi označené. Opakovanú námietku sťažovateľov, ktorou namietali miestnu príslušnosť okresného súdu, a opätovný návrh na zastavenie exekúcie boli doručené okresnému súdu 11. augusta 2008. Okresný súd 14. augusta 2008 vyzval súdneho exekútora na predloženie spisu sp. zn. Ex 127/08 a Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach na zapožičanie s vecou súvisiaceho rozhodcovského spisu sp. zn. RKCb 1/2007. Exekučný spis súdneho exekútora bol okresnému súdu predložený 22. augusta 2008 a rozhodcovský spis (jeho fotokópia) 28. augusta 2008. Dňa 15. augusta 2008 sťažovatelia žiadali postúpiť súdny spis miestne príslušnému súdu (Okresnému súdu Košice-okolie). Ďalší návrh na zastavenie exekúcie podal sťažovateľ 25. augusta 2008 a sťažovateľka 2. septembra 2008. Sťažovateľ podal 5. septembra 2008 odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 1. júla

2008, ktorým okresný súd zamietol návrh na zastavenie exekúcie, ako aj odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 21. júla 2008, ktorým bola zamietnutá námietka miestnej príslušnosti. Dňa 8. septembra 2008 podali sťažovatelia, každý samostatne, návrh na zastavenie exekúcie. Okresný súd 11. septembra 2008 a 6. októbra 2008 doručoval odvolania sťažovateľa na vyjadrenie oprávnenému, ktorý sa k nim vyjadril 7. októbra 2008. Sťažovateľka požiadala 13., 16. a 22. októbra 2008 okresný súd o zabezpečenie dôkazu. Taktiež sťažovateľ požiadala okresný súd o zabezpečenie dôkazu, a to 21. októbra 2008. V priebehu októbra a novembra 2008 okresný súd opätovne zisťoval adresy pobytu sťažovateľov, ako aj oprávneného. Oprávnený sa 18. decembra 2008 vyjadril k veci. Sťažovatelia 29. decembra 2008 (obaja samostatne) znova podali okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie. O zabezpečenie dôkazu okresným súdom sťažovatelia požiadali 20. a 28. januára 2009. Dňa 18. februára 2009 sťažovatelia (obaja samostatne) podali návrh na zrušenie poverenia na vykonanie exekúcie udeleného súdnemu exekútorovi. Opakované návrhy na zastavenie exekúcie podali sťažovatelia 24. a 25. marca 2009 a taktiež 2. apríla 2009. Dňa 22. mája 2009 sťažovatelia žiadali o rozhodnutie o ich návrhoch na zastavenie exekúcie. Oprávnený (jeho právny zástupca) 16. júna 2009 predložil okresnému súdu ďalšie listiny. Sťažovatelia 3. júla 2009 žiadali o meritórne rozhodnutie vo veci. Okresný súd 31. júla 2009 vyzval právneho zástupcu oprávneného, aby sa vyjadril k podaniam sťažovateľov. Od 3. augusta 2009 sa súdny spis nachádzal na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), kde bol zaslaný na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa. Dňa 8. septembra 2009 podala sťažovateľka odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 1. júla 2008, ktorým návrh na zastavenie exekúcie zamietol. V dňoch 8. a 9. septembra 2009 bol súdny spis vrátený okresnému súdu pre potreby vybavenia sťažnosti sťažovateľov na prieskumy v konaní. Následne (9. septembra 2009) bol súdny spis opäť zaslaný krajskému súdu na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku. Sťažovateľka 10. septembra 2009 znova podala okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie. Dňa 12. októbra 2009 a 12. novembra 2009 sťažovateľka doplnila svoje odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 1. júla 2008. Okresný súd 16. novembra 2009 doručoval vyjadrenie právneho zástupcu oprávneného z 12. novembra 2009 krajskému súdu za spisom.

Z uvedeného prehľadu procesných úkonov vykonaných v posudzovanom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 48 Er 598/2008 vyplýva, že celková doba trvania konania na okresnom súde je 17 mesiacov. Obdobie od začatia exekučného konania 14. marca 2008 do 23. októbra 2008 ústavný súd vyhodnotil ako obdobie, v ktorom okresný súd postupoval plynulo a vykonával procesné úkony smerujúce k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov – udelil poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, rozhodol o návrhu na zastavenie exekúcie, rozhodol o namietanej miestnej príslušnosti okresného súdu, vyžiadal na vec sa vzťahujúce spisy (exekučný spis súdneho exekútora a rozhodcovský spis) a napokon požadoval vyjadrenia oprávneného k jednotlivým podaniam sťažovateľov. V tomto období postup okresného súdu teda ústavný súd nehodnotil ako taký, ktorý by mohol mať za následok porušenie sťažovateľmi označených práv.

Vo svojej sťažnosti sťažovatelia vytykajú v postupe okresného súdu najmä opakované a podľa ich názoru zbytočné zisťovanie pobytu účastníkov konania, pretože oni adresy svojho pobytu, ako aj pobytu oprávneného uviedli a okresnému súdu mohli byť a boli známe už aj z predchádzajúceho exekučného konania, ktoré bolo pred začatím tohto konania zastavené. Ústavný súd nemohol v tomto zmysle akceptovať túto argumentáciu v celom jej rozsahu, a to z dôvodu, že došlo k prípadu, keď zásielka (uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľov na zastavenie exekúcie a uznesenie o zamietnutí namietanej miestnej príslušnosti okresného súdu) adresovaná sťažovateľke na ňou uvedenú adresu bola okresnému súdu vrátená (18. augusta 2008) s poznámkou pošty: „*Adresát je neznámy*“. Je však potrebné uznať, že po zistení adresy pobytu účastníkov konania okresný súd bez akejkoľvek zjavnej príčiny (aspoň zo súdneho spisu taká príčina nebola zrejماً) znova pristúpil k ich zisťovaniu. Táto skutočnosť však neprestavovala neúmerné predĺženie celkovej dĺžky trvania konania.

Ústavný súd preskúmaním napadnutého konania však zistil, že okresný súd nevyvíjal relevantnú procesnú aktivitu od 23. októbra 2008 do 31. júla 2009, keď vyzval právneho zástupcu oprávneného, aby sa vyjadril k podaniam sťažovateľov. Obdobie nečinnosti okresného súdu v tomto prípade predstavuje deväť mesiacov.

Od 3. augusta 2009 sa súdny spis nachádza na krajskom súde a v tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že obdobie trvania konania vedeného krajským súdom, ktorého postup sťažovateľa v sťažnosti pred ústavným súdom nenamietali, nemožno pričítať na vrub okresnému súdu, ktorý dĺžku jeho trvania žiadnym spôsobom nemohol ovplyvniť.

K zistenému obdobiu nečinnosti ústavný súd uvádza, že z jeho judikatúry vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

Aj keď postup okresného súdu nebol bez prieťahov minimálne počas deviatich mesiacov, v napadnutom konaní sa nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že z vyjadrenia predsedu okresného súdu z 9. septembra 2009, ktorým reagoval na sťažnosť sťažovateľov na prietahy v konaní, vyplýva jeho prísľub na sledovanie „*priebežnosti*“ a „*plynulosti*“ konania. Na ústavný súd sa sťažovatelia svojou sťažnosťou obrátili 12. októbra 2009, avšak v tom čase súdny spis ešte nebol okresnému súdu vrátený z krajského súdu. Nemožno teda konštatovať, že by sťažovatelia poskytli predsedovi okresného súdu dostatočný priestor na zabezpečenie plynulosti ďalšieho postupu v konaní vedenom okresným súdom. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej sa takáto sťažnosť podaná predsedovi okresného súdu javí byť iba formálnym úkonom, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak taká sťažnosť mohla mať, ak by predseda okresného súdu dostal primeranú (rozumnú) lehotu na preverenie okolností daného prípadu a nadväzne na to prijatie prípadných opatrení proti namietanému postupu okresného súdu v označenom konaní (obdobne IV. ÚS 306/04, III. ÚS 78/05, IV. ÚS 194/05, IV. ÚS 399/09). Z tohto pohľadu je sťažnosť sťažovateľov v zmysle ustanovení § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde neprípustná.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poznamenáva, že jeho porušenie, ako to vyplýva z formulovania sťažnosti, sťažovatelia úzko spájajú s porušením ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote a v podstate jeho porušenie odvodzujú od porušenia uvedených práv (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru). Ich porušenie však ústavný súd nevyslovil, preto v tejto súvislosti nemohol konštatovať ani porušenie práva sťažovateľov na ochranu ich majetku zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu, a to aj z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom okresného súdu a prípadným porušením označeného práva, čo je dôvodom odmietnutia sťažnosti v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, ústavný súd nerozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľov (prikázanie okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia), ktoré sú podmienené predchádzajúcim vyslovením porušenia základného práva alebo slobody.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2010